

høj Grad ønskeligt at rette. Hvis man der- ved kunde opnaa, at Befolkningen fik større Tillid til sit Værn, tror jeg, man havde opnaaet noget meget vigtigt. Det er nemlig ikke saadan, som det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) troede, at det er nogle vilde, vanvittige og umættelige Militarister, som op- hidser Befolkningen. Det er der ikke: jeg kender i alt Fald ingen, og skulde der eksistere nogle af den Slags, har de i alt Fald ingen Indflydelse. Men det er saaledes, at der i den civile Befolkning og næsten endnu mere i militære Kredse er udbredt en Forestilling om, at der findes Mangler. Nogle af disse Forestillinger svarer til Virkeligheden, thi Mangler findes der virkelig, men andre svarer ikke til Virkeligheden eller er ganske overdrevne; men Resultatet er, at der er Mangel paa Tillid til det Forsvar, vi har, og det er ret klart, at hvis vi skulde blive tvunget til at bruge vort Forsvar, er det ikke nogen ligegyldig Ting, allermindst for en demokratisk Regering, om de Folk, der skal bruge dette militære Apparat — de værnepligtige, som Regeringen selv allerede har indkaldt, og som den maatte komme til at indkalde under Fanerne, — skulde møde med Tvivl og Mistillid til hele det Værge, man giver dem i Haanden, eller om de kan komme med nogen Tillid til, at det vil sætte dem i Stand til at væрге deres Land mod en saadan ulykkelig og frygtelig Skæbne, som vi har set overgaa andre Lande i det Aar, som er forløbet under Krigen. Netop fordi jeg ikke lægger Skjul paa, at jeg mener, at de Forestillinger, der saaledes er kommet frem, og Paastandene om, at Regeringen med Forsæt eller uden Forsæt forsømmer alt, er mer eller mindre vrang Anskuelse, og fordi jeg ved, at disse Beskyldninger er urigtige — jeg har haft Lejlighed til personlig at se, at Regeringen bestræber sig for at opfylde sine Pligter ikke alene paa Grundlag af de bestaaende Forsvarslove, men ogsaa udover dem —, er det, at jeg retter denne Henstilling, om Regeringen ikke skulde kunne formaas til at gaa noget videre, saaledes at vi naaede til, at ikke alene vi her i Rigsdagen havde en politisk Forstaaelse af, at vi bør staa sammen med Regeringen, men ogsaa saaledes, at der kunde være en lignende Forstaaelse ude i Befolkningen af, at vi skal staa sammen om den nuværende Regering, hvis den Fare, der omgiver os paa alle Kanter, skulde bryde ud i aaben Lue. Store Udgifter kan efter mit Skøn de Manglers Rettelse, jeg her har hentydet til, ikke kræve. Det kan ikke

kræve Udgifter, der i nogen Maade staar i Forhold til de meget store Udgifter, som Sikringsstyrkens Underhold kræver. Der er kun Tale om begrænsede Summer, der væsentlig skal gives ud een Gang for alle, og som i Forhold til vore Udgifter til Forsvarspersonalets Underhold er forholdsvis ubetydelig, saaledes at jeg ikke tvivler om, at ikke en Gang den højtærede Finansminister, hvis Kald det er at paase, at Statens Midler administreres paa en forstandig Maade, vil finde det stridende mod god Økonomi at afholde saadanne Udgifter, idet der først med disse Udgifter vil blive Mening i Anvendelsen af de Penge, der udgives til Forsvaret, eller fordi der maaske ingen Mening vil blive i det, dersom vi undlader at supplere Udgifterne med en saadan begrænset Sum. Det er denne Henstilling, jeg vil rette til Regeringen og bede Regeringen optage i samme Aand, hvori den er fremsat, nemlig i den, som vi alle sammen ønsker skal herske mellem alle Partier — en alvorlig, fælles dansk Aand. Jeg retter min Henstilling til den Regering, som, enten vi synes om dens Partipolitik eller ej, dog for Øjeblikket har vort Lands Skæbne i sin Haand.

Forsvarsministeren (P. Munch): Jeg tror, at det, som Stillingen er, vil være rimeligt, at jeg med det samme besvarer den Henvendelse, som er kommet fra det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff). Det ærede Medlem drog ind i Diskussionen Forsvarslovgivningen af 1909 og udtalte sig meget kritisk om denne. En Diskussion derom skal jeg ikke optage. Det har fra første Færd været sagt fra vor Side, at Forudsætningen for hele Styrelsen under de nuværende Vilkaar var, at man byggede paa den Lovgivning, der blev gennemført i 1909. Det har været erkendt af alle politiske Partier, at denne Lovgivning maatte man betragte som Grundlaget under den Styrelse, der finder Sted i Danmark under Krigen, uanset om man var mere eller mindre tilfreds med den. Vi for vort Vedkommende har staaet og staaer med den Opfattelse, at der er mange Ting deri, som vi ingenlunde kan billige. I den Henseende adskiller vor Synsmaade sig ikke fra det ærede Medlems, selv om det er ud fra helt andre Grunde, at vi kommer til vor Opfattelse. Men ganske bortset fra, hvad man maatte mene om denne Lovgivning, er den nu en Gang Grundlaget, paa den maa man bygge, og ud fra den maa man handle. Det ærede Medlem erkendte da ogsaa, at en